



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 344/2011-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. decembra 2011 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť J. B., Ž., zastúpenej A., s. r. o., Ž., v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. M. B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 360/2001 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 360/2001 p o r u š e n é b o l o .

2. J. B. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 3 500 € (slovom tritisícpäťsto eur), ktoré jej je Okresný súd Martin p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Martin je p o v i n n ý uhradiť J. B. trovy konania v sume 314,18 € (slovom tristoštrnásť eur a osemnásť centov) na účet A., s. r. o., Ž., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 344/2011-14 z 13. septembra 2011 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť J. B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 360/2001.

Predsedníčka okresného súdu vo vyjadreniach k sťažnosti sp. zn. Spr 593/11 z 13. júla 2011 a Spr 764/11 z 29. septembra 2011 k priebehu namietaných konaní vedených okresným súdom okrem iného uviedla:

„Od vydania Nálezu Ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 249/2010 zo dňa 09. 11. 2011 doručenému Okresnému súdu Martin dňa 27. 12. 2010 na súde prvého stupňa neboli vykonávané žiadne úkony, pretože sa spis od 18. 08. 2010 nachádzal na odvolacom Krajskom súde Žilina a tunajšiemu súdu bol vrátený dňa 22. 06. 2011, ktorým odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil v časti, v ktorej súd uložil odporcovi v rade 1) povinnosť

zaplatiť navrhovateľovi sumu 9.457,99 € so 17,6 % úrokom z omeškania od 21. 06. 1997 do zaplattenia, odporcovi v rade 2) povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 9.457,99 € so 17,6 % úrokom z omeškania od 21. 06. 1997 do zaplattenia a odporkyni v rade 3) povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 17.985,69 € so 17,6 % úrokom z omeškania od 21. 06. 1997 do zaplattenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozsudok okresného súdu v časti výroku, v ktorej súd návrh navrhovateľa voči odporcom v rade 1) - 3) vo zvyšnej časti zamietol, ponechal nedotknutý. Rozsudok okresného súdu v časti, v ktorej súd návrh navrhovateľa voči odporcom v rade 4) - 11) zamietol, zrušil a v tejto časti vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie. O trovách celého konania má rozhodnúť prvostupňový súd samostatným uznesením.

Po vrátení spisu prvostupňový súd dňa 27. 06. 2011 vytýčil termín pojednávania na deň 13. 09. 2011, kedy je predpoklad vyhlásenia rozsudku. J. B. bola účastníčkou konania od podania návrhu. Po celý tento čas bola zastúpená svojou právnou zástupkyňou a úkony právnej zástupkyne boli v priebehu konania špecifikované, naposledy dňa 14. 06. 2010.

K obsahu návrhu na uplatnenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov navrhovateľky J. B., doručené ústavnému súdu dňa 27. 6. 2011 zákonná sudkyňa poukázala na tvrdenie, že navrhovateľka počas celého konania nemohla prenajímať nehnuteľnosť, ktorú mala v podielovom spoluvlastníctve podľa jej tvrdenia preto, že uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 9 Nc 3/95-42 zo dňa 9. 5. 1996 bolo nariadené predbežné opatrenie, ktorým bola zakázaná akákoľvek dispozícia s predmetom veci. Toto konanie na Okresnom súde Žilina sa netýkalo predmetnej veci a až z podnetu Okresného súdu Martin (nie z podnetu účastníkov konania) bol odporcami podaný návrh na zrušenie predbežného opatrenia vo veci Okresnému súdu v Žiline.

Sťažovateľka v priebehu konania ponechávala všetky návrhy a postup na svoju právnú zástupkyňu. Táto návrhy na vykonanie dokazovania navrhovala s veľkým odstupom času a vyjadrenia k stanovisku protistrany boli zasielané v niektorých prípadoch krátko pred pojednávaním. Príkladom v tomto je návrh na doplnenie dokazovania doplnkom k znaleckému posudku, ktorý pre riešenie sporu bol nie podstatný, ale vzhľadom pre náročnosť posúdenia výšky bezdôvodného obohatenia ho súd pripustil, aj keď nakoniec bol v neprospech sťažovateľky. K tomuto právnou zástupkyňa uviedla, že musí vyčerpať všetky možnosti pre obhájenie práv klientov, aj keď by sa to javilo nie vždy v ich prospech...

Tak ako už bolo konštatované v mojom vyjadrení pod Spr 593/11 zo dňa 13. 07. 2011 po vrátení spisu Krajským súdom v Žiline, prvostupňový súd vytýčil termín pojednávania na deň 13. 09. 2011 s tým, že bol predpoklad vyhlásenia rozsudku.

Z písomného vyjadrenia zákonnej sudkyne vyplýva, že na pojednávaní dňa 13. 09. 2011 bolo predložené vyjadrenie právneho zástupcu navrhovateľa v tom smere, že vo vzťahu k odporcom v rade 9), 10), 11) nemohla vyčíslieť uplatnený nárok, pretože nedisponovala dedičským rozhodnutím na preukázanie podielu nadobudnutého z dedičstva po neb. I. B. Dedičské rozhodnutie jej bolo doručené na pojednávaní dňa 13. 09. 2011 s tým, aby upravila svoj podaný návrh vo vzťahu k odporcom v rade 9), 10) a 11) apo dohode s účastníkmi konania, kedy v ich dispozícii bolo možné najskôr prísť na súd na ďalšie pojednávanie až 13. 10. 2011, bolo toto odročené na tento dátum s predpokladom rozhodnutia vo veci samej. Súčasne na pojednávaní konanom dňa 13. 09. 2011 sťažovateľka tvrdila, že vo vzťahu k navrhovateľovi zaplatila čiastku 9.458 €, čo však nevedela preukázať žiadnym spôsobom a právna zástupkyňa navrhovateľa nemala informáciu o zaplatení žalovanej sumy. Z toho dôvodu nebolo možné dňa 13. 09. 2011 vo vzťahu k sťažovateľke posúdiť opodstatnenosť nároku navrhovateľa.“

Rovnaké úkony okresného súdu v namietanom konaní zistil aj ústavný súd z obsahu súdneho spisu a vyjadrení účastníkov.

Navyše zistil, že rozsudok okresného súdu sp. zn. 5 C 360/01 z 13. októbra 2011 bol 24. októbra 2011 expedovaný účastníkom konania. Týmto rozsudkom okresný súd zaviazal sťažovateľku zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 17, 6 % ročne od 21. júna 1997 do 23. júna 2011 zo sumy 3 087,10 € a súčasne zastavil konanie proti sťažovateľke ako odporkyňi v deviatom rade v časti istiny v sume 3 087,10 €. Rozsudok zatiaľ nenadobudol právoplatnosť.

Právna zástupkyňa sťažovateľky sa k stanovisku okresného súdu vyjadrila podaním z 27. novembra 2011, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„... k dôvodom uvedeným v mojej sťažnosti chcem doplniť tú skutočnosť, že predchádzajúce konanie, ktoré spočívalo v nečinnosti Okresného súdu Martin spôsobilo, že

v predmetnej veci doposiaľ právoplatne nie je rozhodnuté a obrana odporcu, že spis mu bol doručený odvolacím súdom po čiastočnom potvrdení prvostupňového rozsudku dňa 27. 6. 2011 nemení nič na tej skutočnosti, že ani dňa 13. 9. 2011, kedy podľa udania odporcu malo dôjsť k vyhláseniu rozsudku, k jeho vyhláseniu v časti týkajúcej sa mojej osoby a mojich synov nedošlo.

Dovolím si tvrdiť, že nie je pravdivé tvrdenie odporcu, že konanie týkajúce sa uznesenia Okresného súdu Žilina č. k. 9 Nc 3/95-42 zo dňa 9. 5. 1996, ktorým bolo nariadené predbežné opatrenie nesúviselo s konaním vo veci č. k. 5 C 360/01. Naopak tvrdím, že s týmto konaním súviselo a vyplýva to aj z tej skutočnosti, že sme sa domáhali zrušenia tohto predbežného opatrenia podaním zo dňa 17. 5. 2002, avšak o jeho zrušení nebolo rozhodnuté bez zbytočného odkladu Okresným súdom Martin, naopak na základe našich žiadosti o oznámenie stavu konania zo dňa 3. 11. 2004, 14. 3. 2005, 8. 6. 2005, 22. 2. 2006 nám bolo oznámené listom zo dňa 9. 5. 2006, že v predmetnej veci má rozhodnúť Okresný súd Žilina.

Následne sme sa dožadovali na Okresnom súde v Žiline rozhodnutia v predmetnej veci, i keď sme si boli vedomí, že v súlade s ust. § 89 Obč. súd. por. je príslušným súdom Okresný súd Martin, čo sme mu oznámili listom zo dňa 15. 5. 2006. Po rôznych podaniach na Okresný súd Žilina a Martin nám bolo Okresným súdom Žilina pod č. k. 1Spr 51/07 oznámené, že o našom návrhu na zrušenie predbežného opatrenia má rozhodnúť Okresný súd Martin. Po rôznych podaniach a rôznej korešpondencii medzi nami a Okresným súdom Martin napokon bolo vydané uznesenie č. k. 8 C 69/08-54 zo dňa 5. 5. 2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 12. 2. 2009, ktorým bolo zrušené predbežné opatrenie...

Taktiež nemôžem súhlasiť s tým, že moja právna zástupkyňa podania robila krátko pred pojednávaním podania v predmetnej právnej veci, pretože takýto jej postup v tomto konaní bol súdom prvého stupňa niekoľkokrát vytykaný právnej zástupkyňi navrhovateľa, teda obchodnej spoločnosti S., spol. s r. o... Pokiaľ ide o návrh na doplnenie znaleckého dokazovania namietali sme skutočnosť, že v znaleckom posudku súdom ustanovený znalec použil koeficient na zvyšovanie cien stavebných prác realizovaných v roku 1991-1992 s prepočtom na rok 1997, čo podľa názoru nášho a najmä žalovaného Doc. Ing. Š. B., CSc., ako osoby odborne zdatnej pri vyčíslení bezdôvodného obohatenia

nebolo možné použiť, avšak tento jeho argument nebol zohľadnený ustanoveným znalcom, ani súdom prvého stupňa a ani odvolacím súdom. Vzhľadom k tomu, že išlo o odbornú otázku, ktorej posúdenie záviselo od odborných znalostí a vedomostí, bolo potrebné sa s touto námietkou vyporiadať. Napriek oznámeniu znalca na tejto námietke naďalej trváme a tvrdíme, že znalecký posudok súdom ustanoveným znalcom nie je objektívny. Na dôkaz týchto mojich tvrdení môžem Ústavnému súdu SR doložiť kópiu technických pripomienok Doc. Ing. Š. B., CSc. zo dňa 19. 5. 2010, s ktorými sme sa my, všetci účastníci tohto konania na strane žalovaných stotožnili. Z tohto dôvodu neobstojí argumentácia uvedená vo vyjadrení Okresného súdu Martin zo dňa 13. 7. 2011, že tento náš návrh uviedla ako príklad neefektívneho postupu našej právnej zástupkyne.

Vo vyjadrení odporcu na základe vyjadrenia zákonnej sudkyne zo dňa 29. 9. 2011 sa uvádza, že pojednávanie dňa 13. 9. 2011 neskončilo vyhlásením rozsudku z toho dôvodu, že právnej zástupkyňi navrhovateľa malo byť doručené rozhodnutie o dedičstve po mojom neb. manželovi I. B., na základe ktorého bolo možné uplatniť nárok navrhovateľa voči mne a mojím synom, je tvrdením účelovým, pretože právna zástupkyňa navrhovateľa mala dostatočný čas na to, aby sa s obsahom tohto rozhodnutia oboznámila nahliadnutím do spisu, ktoré bolo ňou uskutočnené niekoľkokrát po podaní našej právnej zástupkyne zo dňa 16. 3. 2006, kde ako dôkaz bolo pripojené osvedčenie o dedičstve č. k. 21 D 1762/2004-79, D not 47/2006 Okresného súdu v Žiline, ktorým bol prejednaný dodatočne nehnuteľný majetok patriaci môjmu neb. manželovi.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, keďže od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov. Zároveň namietala aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 20/02).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa

ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

1. Hodnotením kritéria zložitosť veci vedenej pod sp. zn. 5 C 360/2001 sa ústavný súd už bližšie nezaoberal (oprel sa pritom o svoje závery v rozhodnutiach sp. zn. III. ÚS 49/06 z 5. apríla 2006 a sp. zn. IV. ÚS 249/2010 z 9. novembra 2010, pretože v nich konštatoval, že v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia nešlo o tak právne a skutkovo zložitú vec, aby okresný súd nebol schopný právoplatne skončiť toto konanie aj vo vzťahu k sťažovateľke ako odporkyni v deviatom rade).

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka je účastníčkou súdneho konania už od začiatku (jún 1995), a aj keď okresný súd mal proti jej správaniu konkrétne námietky, ústavný súd ich neakceptoval, pretože podľa jeho názoru sa sťažovateľka výrazne nepodieľala na predĺžení tohto konania, ktoré iba na tomto okresnom súde trvá viac ako 10 rokov.

3. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu. Ústavný súd po preskúmaní súdneho spisu konštatuje, že aj keď okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 360/2001 už trikrát rozhodol rozsudkom (21. apríl 2008, 13. máj 2010 a 13. október

2011), konanie nie je ešte vo vzťahu k sťažovateľke právoplatne skončené, a teda nie je v súčasnosti odstránený stav jej právnej neistoty.

Podľa názoru ústavného súdu občianske súdne konanie, ktoré trvá tak dlho, ako to je v danej veci, možno už len na základe jeho posúdenia považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy (aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru). Takáto zdĺhavosť konania totiž predlžuje stav právnej neistoty dotknutej osoby do tej miery, že sa jej právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate (*mutatis mutandis* I. ÚS 66/03, III. ÚS 113/07, III. ÚS 249/2010).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 360/2001.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

Podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto základné právo alebo slobodu porušil svojou nečinnosťou, vo veci konal.

Ústavný súd však okresnému súdu neprikázal konať bez zbytočných prietáhov v tejto veci vzhľadom na to, že táto povinnosť mu už bola uložená nálezom sp. zn. III. ÚS 49/06 z 5. apríla 2006 (m. m. I. ÚS 232/05, IV. ÚS 187/05, II. ÚS 96/06, IV. ÚS 45/07, IV. ÚS 99/07).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka žiadala o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 53 110,24 € z dôvodov uvedených v sťažnosti, poukazujúc najmä na dlhotrvajúce konanie pred okresným súdom, a k tomu uviedla, že navrhovateľovi bolo priznané na ústavnom súde „*práve pre prieťahy v tejto právnej veci*“ finančné zadosťučinenie v sume 1 991,64 € a na Európskom súde pre ľudské práva v sume 4 150 €, a preto považuje výšku ňou požadovaného finančného zadosťučinenia za primeranú.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dobu posudzovaného súdneho konania sp. zn. 5 C 360/2001, jeho priebeh a dosiahnuté výsledky ústavný súd považoval priznanie sumy 3 500 € sťažovateľke za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2010, ktorá predstavovala sumu 741 €. Úhradu priznal ústavný súd za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 9, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby predstavuje sumu 123,50 € a náhrada paušálnych výdavkov za jeden úkon právnej služby sumu 7,41 € a k tomu 20 % DPH, pretože právna zástupkyňa sťažovateľky je jej platcom. Úhrada bola preto priznaná spolu v celkovej sume 314,18 €.

Trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2011